

شرایط دعا کردن؛ از نیت خالص تا آرامش و حضور قلب

دعا کردن خود شرایط و آداب خاصی دارد که رعایت هر نکته از آن لازم و ضروری است.

خبرگزاری مهر- دعا کردن خود شرایط و آداب خاصی دارد که رعایت هر نکته از آن لازم و ضروری است.

حقیقت حیرت انگیز دعا آن است که بسیاری از افراد به روش درست دعا می کنند، اما برای حصول نتایج بسیار شتاب دارند، وقتی نتایج بلافاصله پدیدار نشوند آنان دل می بازند و شکوه می کنند که دعاهایمان مستجاب نشده اند. اما باید گفت دانه ای را می کاریم همین فردا مرحله درو کردن فرا نخواهد رسید باید مدتی صبر کرد و مدت زمان مشخصی باید انتظار کشید. در مورد دعا کردن نیز چنین است خداوند هرگز شتاب زده نیست او پیش از آنکه ما درخواست کرده باشیم از خواسته ما با خبر است و به همه چیز آگاه و دانا می باشد.

دعا کردن خود شرایط و آداب خاصی دارد که رعایت هر نکته از آن لازم و ضروری است در استجاب دعاها می ما مهمترین شرایط دعا چهار چیز است:

- نیت ؛ در هر کاری قصد و انگیزه ای دخیل می باشد و منظور از نیت به مفهوم مطلق و عام، همان قصد و انگیزه ای را می گویند که آدمی را وادار به انجام کارها می کند و به سوی هدف نهایی سوق می دهد و از دیدگاه شرع مقدس اسلام آن انگیزه و قصدی است که صیغه الهی داشته باشد و موجب شود که کارها در جهت جلب رضایت الهی قرار گیرد. در عبادات شرط است و غرض از قصد به جا آوردن فعل است زیرا هر فعل اختیاری چه عبادی باشد و غیر عبادی بدون قصد امکان تحقق پیدا نمی کند آنچنان که بر آن آثار مطلوی مترتب گردد. پس نیت چیزی است علاوه بر قصد چه مضافا به اینکه باید عبادت با قصد به جا آورده شود نیز برای خدا و امتثال امر او باید ایتان گردد به علاوه باید تعیین کننده نوع عبادت نیز باشد که مثلا نماز ظهر است یا عصر، واجب است یا مستحب و اداء است یا قضا و غیره.

نیت خطوط دادن عمل عبادی است در ذهن و قلب و تا وقتی که مکلف به عبادت مشغول است این حضور قلبی باید وجود داشته باشد. نیت در عبادات وجود انگیزه و داعی است بر آن عبادت و انگیزه عاملی است که انسان را به انجام دادن عمل می خواند؛ به گونه ای که هر وقت از وی بپرسند که چه کاری انجام می دهد و برای چه آن را انجام می دهی بگوید عبادت برای خدا و امتثال امر او و این انگیزه از آغاز اتیان عبادت تا پایان حقیقتا وجود دارد.

بنابراین وقتی نیت را به عنوان یکی از شروط دعا در نظر می گیریم منظور آن است که دعا کننده می بایست به این درجه از معرفت و آگاهی دست یافته باشد که چه می خواهد و از که می خواهد؟ تا بدین وسیله در چگونه خواستن و دعای خود دچار شرک نشود و شریکی برای خداوند در اجابت قرار ندهد.

- حضور قلبی؛ منظور آن است که قلب داعی خواسته داعی را از یاد نبرد و آن را پراهمیت و مهم برشمرد به گونه ای که در هنگام دعا دائما به یاد آن باشد و بلکه در جلوی چشمش عیان باشد.

امام خمینی فرموده اند: بدان که حضور قلب در عبادات حاصل نشود مگر به افهام نمودن به قلب اهمیت عبادات را.

- اخلاص؛ شرط آن است که دعاکننده تا عملش را از هر قصدی جدا از رضای پروردگار خالص سازد و اگر رو به سوی او کرده و از او درخواست و مسئلت می کند آن را به خاطر اطاعت از فرمانش تلقی نماید و نباید از یاد خداوند غافل شد و انسان مخلص کسی است که عبادات و دعاهایش را برای خدا خالص گرداند و به آنچه که می شنود آگاه باشد.

امام صادق (ع) می فرماید: اخلاص همه فضائل اعمال را در بر دارد و معنایی دارد که کلیدش قبول و توقیع آن رضاست.

پایین ترین مرتبه اخلاص این است که بنده به اندازه ای که در توان دارد در عبادت حق کوشا باشد و برای عملش نزد خدا قدر و ارزش قائل نشود و پایین ترین مقام مخلص در این دنیا سلامتی او از جمیع گناهان و در آخرت نجات از آتش و رسیدن به بهشت می باشد.

- دعا باید با آرامش انجام شود؛ واژه آرامش یعنی آزاد کردن و رها کردن. وقتی با آرامش دعا می کنیم می آموزیم که چگونه مشکلاتمان را آزاد و رها کنیم در نتیجه مشکلات نیز می توانند برطرف شوند.

وقتی انسان آرامش دارد و بدون هر تنش می باشد می آموزد که چگونه دعا کند. بسیاری می پندارند دعایی که مستجاب می شود کاملاً برعکس است یعنی دعایی است که به طور مفصل انجام شود همچون هر چیز دیگر دعا را باید به شکل ساده انجام دهیم. با آرامش فشار عصبی متوقف می شود آرامش ابتدا در فکرو بعد در جسم مان جاری خواهد شد و ما از قدرتی سرشار خواهیم شد که عظیم تر از قدرت خودمان است و با آرامش است که می توان با خداوند ارتباط برقرار کرد و مشکلات برطرف خواهند شد.